

Становище

за дисертационния труд на Димитър Маринов „Ономастика на българските селища в северната част на Молдовския Буджак”, за получаване на образователната и научна степен „доктор”

от доц. д-р Димитрина Михайлова, Институт за български език „Проф. Л. Андрейчин” при БАН - София

В това становище ще взема отношение по труда и докторантурата на Димитър Маринов както следва:

- по стечение на обстоятелствата аз съм първият защитил дисертация (тогава аспирант) по българска ономастика. Удоволствие е за мене да бъда в Журито на последната по време защита на ономастичен докторски труд, в случая съставен от Д. Маринов. Той беше зачислен в докторантура по така важна за българската ономастична и езиковоархеологическа наука тема в Секцията за българска ономастика, чиито член бях и аз. Респективно участвувала съм в уточняването на методиката, по която са изработени всички докторски трудове за територията Бесарабия:Буджак, именно на Никола Куртев и Алла Войникова. Освен всичко участвувах в изпитната комисия по докторския минимум на Д. Маринов, от когото съм с отлични впечатления. В нашата наука: докторантите по принцип са успешни, когато владеят работните езици на и за изследваната територия и когато представят критичен поглед по сравнително богата библиография. Разбира се, всичко това за събран ономастичен материал, който в дадения случай е от над 30 селища в Северния или Горния Буджак, в числово изражение над 3000 единици;

- трудът с друг предговор и с друго заключение е издаден в отделна монография под надслов „Селища с българско население в Северния Буджак”, който вече е познат на българските ономасти и езикови археолози, доколкото разбирам и от отличните отзиви за него на доцентите Васил Кондов, Никола Куртев (Тараклийски университет), професор Нено Неделчев, специалист по проблеми от темата. Запознах се и с Автореферата, предоставен ми като член на Журито. Изпълнен е по всички изисквания за такъв, вече представителен анонс на дисертацията;

- дисертацията на Димитър Маринов е изпълнена в строгите граници на:

1) ономастичното изследване с разбора на единиците по фонетични и ономообразователни основания, които са вече традиционно въведени в нашите ономастични трудове и се различават по изведената значимост от разбора в диалектологичните трудове. Читателят – учен, краевед, любител и пр., във всяка статия на конкретен пункт от Горния Буджак, открива всичко за селото, населението, говора, информаторите, антропонимията, топонимията, астронимията, вентонимията, изобщо за всяка ономастична категория. **Без излишество, но с достатъчно съпоставителен материал! И с много собствен поглед върху фактологията!**

2) историята на българите като диаспора в тази територия не е документална, а съпоставена по езиковоархеологическите маркери на имената. С други думи, историческата картина на всяко микрообщество е съпоставена по данни на езика, респ. по принципа: **От историята на езика към историята на обществото!**

Изводите са кратки и ясни. А приносните моменти присъствуват на точното място в Автореферата.

Речникът или Онимиконът по същество е „информационният блок” на труда. Всяко име е на азбучното си място, с ономастичната си категориалност и с параграфната съотнесеност било към езиковия разбор, било към езиковоархеологическото четене.

Трудът е изпълнен с пестелив научен език, но е много четивен и достъпен за всяка аудитория.

Всички бележки, които се поставиха по труда по време на Аprobацията, наричана „Вътрешна защита”, са взети впредвид, поради което нямам допълнителни критични бележки.

Димитър Маринов е познато име на българската ономастика! Автор е и на друга книга за българи от Горния Буджак, както и на множество статии. Нееднократно е цитиран от различни ономасти (Тодор Балкански, Васил Кондов, Марияна Парзулова). Дори е представен сред вече водещите български ономасти на Буджака при Т. Балкански и В. Кондов, „Бесарабски бележник”, с отделна библиографска страница.

Заклучение:

Трудът на Д. Маринов, „Ономастика на българските селища в северната част на Молдовския Буджак”, е завършена ономастична дисертабилна задача. Изпълнена е на завидна за докторант висота, което, не ще и съмнение, се дължи и на научния ръководител, чието присъствие се усеща навсякъде в труда. Приносът му в българската ономастична и езиковоархеологическа наука е безспорен. При това авторът на този труд е перспективен вече български учен, който работи и по следваща научна задача, именно *пилигримията в полето на българската ойконимия*. Всичко това ми разрешава да препоръчам на Научното жури да присъди на докторант Димитър Маринов образователната и научна степен „доктор”.